

Declaració d'autoria del Treball de fi de Grau
Grau en Estudis d'Arquitectura

Guillem Aulet Oliver

Nom i cognoms

amb DNI/NIE número 41540053-Y **DECLARO** que la memòria lliurada

correspon al Treball de fi de Grau de la meva autoria que presentaré a la convocatòria

☐ ordinària / ☒ extraordinària del ☐ primer / ☒ segon semestre del curs acadèmic

2015-2016 davant el Tribunal presidit per Pere Joan Ravetllat Mira

i que ha estat tutoritzat per Esteban Terradas

I perquè així consti signo el present document,

Barcelona, 26 de Agost de 2016

Rehabilitació: dos exemples per trobar uns punts comuns

Treball de Final de Grau

GArqEtsaB (Pla 2014)

GUILLEM AULET OLIVER

<http://guilleaulet.wixsite.com/guilleaulet>

Línia | Teoria i Projecte

Tutora | Esteban Terradas

President Tribunal | Pere Joan Ravetllat Mira

Convocatòria extraordinària II semestre

curs acadèmic 2015-2016

“Únicamente puede hacer justicia a una obra del pasado aquel para quien ésta es presente vivo, que ha aprendido a entender su lenguaje y le responde con su propio Trabajo”

Rodolf Schwarz. Die Baukunst der Gegenwart

Museu Can Framis. Barcelona. BAAS.

Rehabilitació:

dos exemples per trobar uns punts comuns

- història
- lloc
- clima
- construcció
- estructura
- ús, relació amb les persones, rehabilitar

“Rehabilitació normalment no és només restauració”

Tesis del TFG

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ	2
TIPUS DE REHABILITACIONS	3-5
Aspectes generals	
Exemples	
REFORMA MERCAT DE SANT ANTONI	6,8,10
ARQUITECTURA POPULAR MALLORQUINA	7,9,11
COMPARACIÓ I PUNTS COMUNS	12-13
CONCLUSIONS	14
BIBLIOGRAFIA	15
RESUM SINTÈTIC PORTFOLI	16-21

Das gelbe Haus. Flims. Valerio Olgiati.

Hotel Atrio. Cáceres. Mansilla y Tuñón.

Dipòsit de les Aigües. Barcelona. Clotet + Paricio.

Nave 16, Matadero. Madrid. Iñaki Carnicero.

Das Reichstagsgebäude. Berlin. Norman Foster.

INTRODUCCIÓ

La rehabilitació és sens dubte un tema d'actualitat cabdal a l'arquitectura d'avui en dia. Cada vegada són més els edificis que requereixen d'ensorrament o preferiblement d'una rehabilitació profunda per poder seguir en funcionament, grans edificis o d'altres de caràcter més domèstic que vam construir fa uns anys però que ara s'estan quedant antics o en desús. És per això que el meu interès en aquest tema creix dia a dia i cada cop més sembla un tema amb més potencial.

Durant el grau han estat molts els exercicis realitzats amb la finalitat de reformar o reutilitzar estructures d'edificis que ja estan antics o que van caient en desús. L'escola d'enginyeria d'Igualada, una antiga adoberia també a Igualada, projectes de habitatge social amb preexistències a reutilitzar o al menys a tenir en compte a l'Hospitalet, un antic edifici de Telefònica al barri de la Bonanova són alguns dels exemples amb els que he tingut que treballar durant aquests darrers anys.

En aquest treball es pretén a partir de dos exemples que en un principi semblen d'un caràcter molt diferent, intentar trobar en ells punts en comú i a partir d'aquí intentar deduir quins són els punts que podrem trobar sempre a l'arquitectura de rehabilitació. És un procés deductiu que parteix de uns casos particulars intentant aconseguir unes reflexions més generals.

La rehabilitació ens ofereix un ventall enorme de temes a tractar, casi tan gran o més com l'arquitectura d'obra nova. El re-càlcul de estructures (de vegades); el procediment a seguir per restaurar l'estructura existent; la incorporació de sistemes d'aires condicionats, calefacció, electricitat, aigua,... que tal vegada no tenien encara presència a la preexistència; evidentment també qüestions merament arquitectòniques com puguin ser l'obtenció de nous espais o noves relacions entre els diferents espais ja existents,... Tot això, i un llarg etcètera, que podria ser gairebé inacabable, pren part del procés de rehabilitació ja sigui en un grau menor o major.

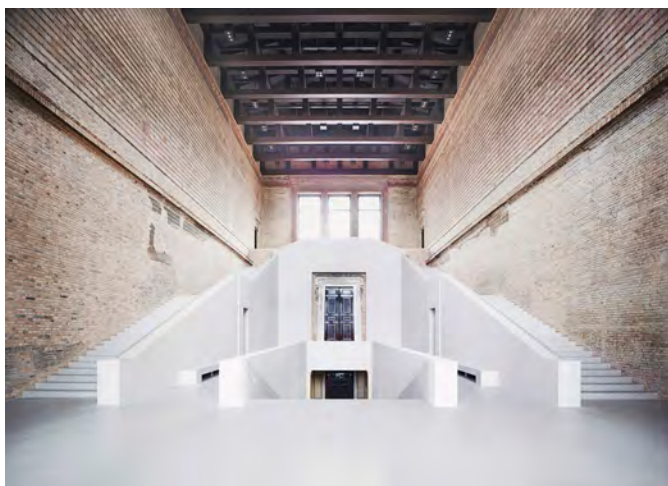
Aquest estudi tindrà un caràcter més superficial, ja que sinó no s'acabaria. En cada projecte hi ha molts elements per explorar (detalls constructius de nous encontres entre l'antic i el nou, noves relacions de càrregues de l'estructura rehabilitada, tractament als productes vells per a que recuperin propietats o no es deteriorin amb tanta rapidesa, nous aïllaments, ...). L'estudi amb més detall de cada projecte i punts interessants de les diferents propostes és una cosa que m'agradaria continuar investigant després de la presentació i al llarg de la professió.

Hospital de Sant Pau. Barcelona.

Halle 180 ZHAW. Winterthur. Stephan Mäder.

Neues Museum. Berlín. David Chipperfield.

Teatro Oficina. Sao Paulo. Lina Bo Bardi.

“El arquitecto deberá trabajar con sensibilidad de intérprete y con corrección estructural, procurando que su intervención resulte comprensible y atractiva, además de útil”

Fernando Ramos Catedrático de construcción ETSAB

TIPUS DE REHABILITACIONS

Com a reflexió de cara a les tipologies la primera idea de cara al treball era fer un anàlisi de diferents tipologies generals de rehabilitacions que m'ajudessin posteriorment a agrupar diferents tipus d'obres en grups més o menys grans, però aquesta primera idea ha quedat un poc esvaïda després d'analitzar diferents exemples i adonar-me que hi ha quasi tants tipus de rehabilitacions com edificis que rehabilitem. Si que és cert que podríem fer una primera classificació una mica més o menys acurada dient per exemple que hi ha: construccions més grans o més petites, construccions que necessiten intervenció en l'estructura o construccions que no, construccions d'importància central per un barri o construccions aïllades al mig del camp, construccions amb història o construccions que només tenen un parell de dècades o inclús menys temps, construccions amb elements constructius molt complexes o construccions compostes d'un sol element com podria ser la pedra, construccions verdes i que respecten el medi ambient o construccions totalment irrespectuoses en les que no es va tenir gens en compte el seu impacte ambiental, construccions d'arquitectes reconeguts o construccions d'arquitectura popular, elements singulars o edificis fets per promotors seguint una cadena gairebé quasi industrialitzada, construccions al costat de la mar a les muntanyes o enmig d'una plana seca o al delta d'un riu important, edificis que volen ser equipaments públics o museus o mercats o edificis multifuncionals i edificis que només s'han de convertir en habitatge o que han de mantenir el seu ús actual, ... Però aquesta classificació seguiria deixant edificis en un lloc intermedi i que no poguéssim integrar en cap punt concret. A part de que cada edifici quedaria, al final, enquadrat en una sola categoria, que seria la seva pròpia.

Per això la única cosa mínimament clara que m'atreveixo a dir en quant als tipus de rehabilitacions, és que rehabilitació (intentar trobar nous usos i relacions amb l'entorn i, per tant, trobar unes noves relacions amb les persones) no és el mateix que restauració (“netejar” un edifici amb la idea de que aquest recuperi el seu aspecte original).

L'objectiu del treball ha estat finalment doncs cercar en les rehabilitacions punts comuns que si que m'ajudin a detectar uns certs temes omnipresents a la rehabilitació, independentment de l'edifici o el lloc o el tipus de construcció,...

Per posar exemples més pràctics, en l'estudi realitzat he anat cercant diferents projectes amb aquest objectiu d'intentar anar englobant-los en diferents grups, però cada cop que trobava algun exemple nou o se me'n ocorria algun altre, m'adonava que hi havia cada cop més diferències amb l'anterior o directament que semblaven totalment diferents a no ser per les coincidències que he intentat cercar, aspectes que després anirem comentant i analitzant.

TIPUS DE REHABILITACIONS

Exemples pràctics de diferents tipus de rehabilitacions:

El museu de Can Framis (BAAS); la Lleialtat Sansentca (H-arquitectes); les rehabilitacions de cases antigues de pedra seca a Mallorca; el Mercat de Sant Antoni (ravetllatribas); el recinte modernista de Sant Pau; la facultat d'arquitectura (Halle 180) de la ZHAW a Winterthur, Suïssa; el Mercat del Ninot (Josep Lluís Mateo); el Mercat del Born (Enric Sòria Badia, Rafael de Cáceres Zurita); el museu de Mérida (Rafael Moneo); el Molins de vent mallorquins; el Reichstag (Norman Foster); la Sala Beckett (Flores i Prats); el Palais de Tokyo (Lacaton & Vassal); el Matadero de Madrid; la Coberta de l'església de Corbera d'Ebre (Ferran Vizoso, Tarragona); el Centro Cultural SESC de Pompéia (Lina Bo Bardi, Sao Paulo, Brasil); l'edifici FRAC (Lacaton & Vassal, Dunkerque); das gelbe Haus (Valerio Olgiati, Flims, Suïssa); el dipòsit de les Aigües (Lluís Clotet i Ignacio Paricio); el design Centre (Norman Foster, Essen, Alemanya); l'Hotel Atrio (Mansilla-Tuñón, Cáceres, España); el Museu de Castelvecchio (Carlo Scarpa, Verona, Itàlia); el Neues Museum (David Chipperfield, Berlín); l'Astley Castle Renovation (Wetherford Watson Mann), el BlocOnze a Can Batlló (LaCol), l'Emscher landscape park a Alemanya, etc.

Amb aquests exemples és demostra clarament el que parlàvem de que cada rehabilitació pot tenir un caràcter totalment diferent. En un projecte poden tenir molta importància uns certs temes (instal·lacions, estructura, construcció,...) mentre que en un altre la presència d'aquest tema al projecte pot ser quasi insignificant. D'aquí la ambició d'intentar cercar unes "línies guia" que ens puguin començar a donar pistes en cada projecte sobre el que haurem de fer.

Si bé és cert que podríem enquadrar les diferents rehabilitacions en categories, el que està clar és que sempre hi hauria algunes característiques particulars de només un cert projecte. D'aquí que la conclusió final sigui que cada edifici és un món diferent enlloc d'intentar englobar-los o acotar-los a diferents categories.

Com ja he dit abans en aquest treball de recerca m'agradaria més que realitzar una comparació entre els diferents tipus de rehabilitacions que podem trobar, que ja hem vist que podrien ser gairebé infinits, voldria parlar d'elements que podríem trobar sempre en comú en qualsevol tipus d'edifici que haguem de rehabilitar. Per tal de fer-ho possible realitzaré un petit estudi de dos edificis d'un caràcter molt diferent però que entre els dos engloben certs aspectes de la arquitectura en els que estic més que interessat. En un primer moment podrà semblar que les intervencions no tenen res a veure, és per això que intentaré profunditzar per poder trobar aquests aspectes comuns que podrem extrapolar també a gairebé tots els projectes de rehabilitació.

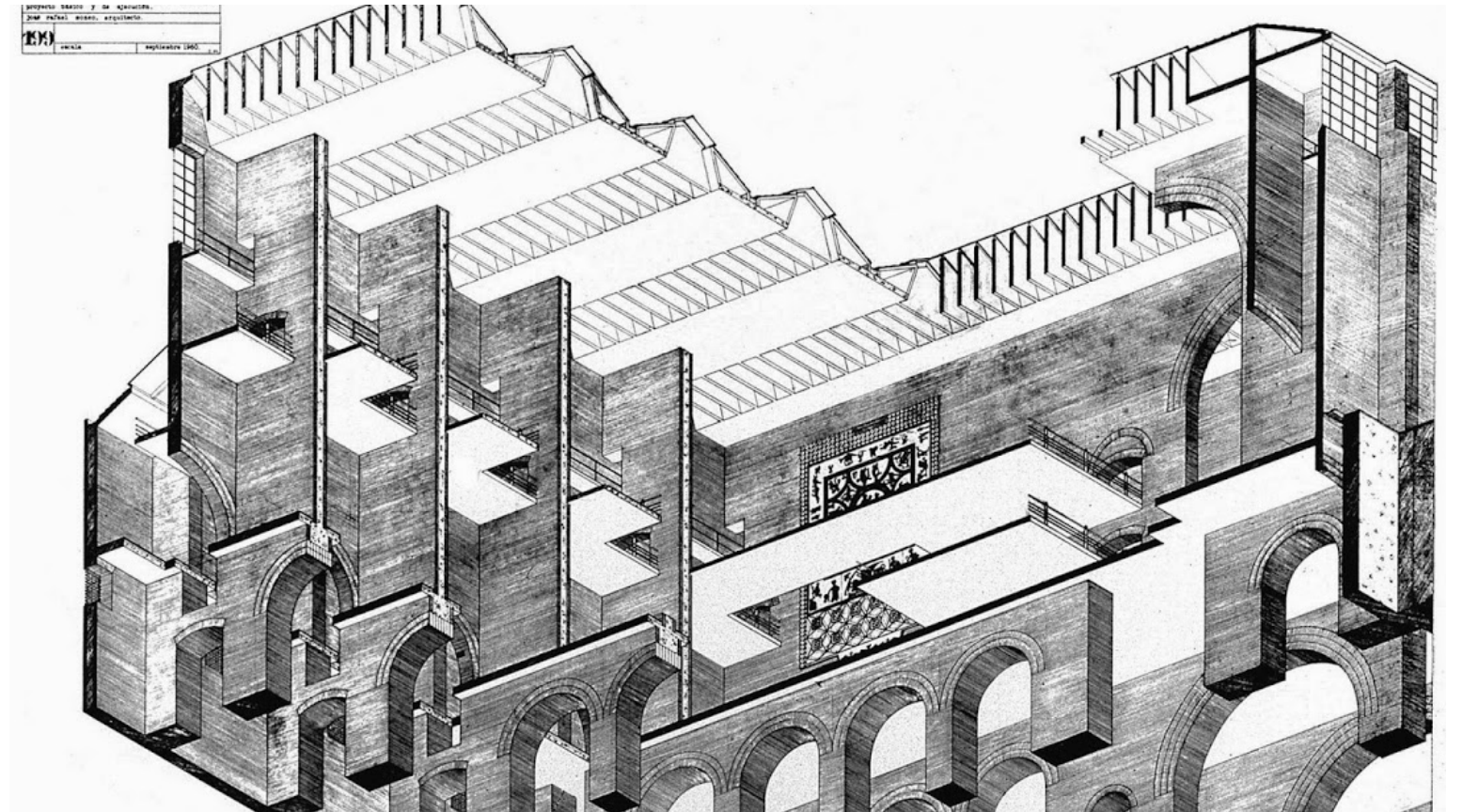
Palais de Tokyo. París. Lacaton & Vassal.

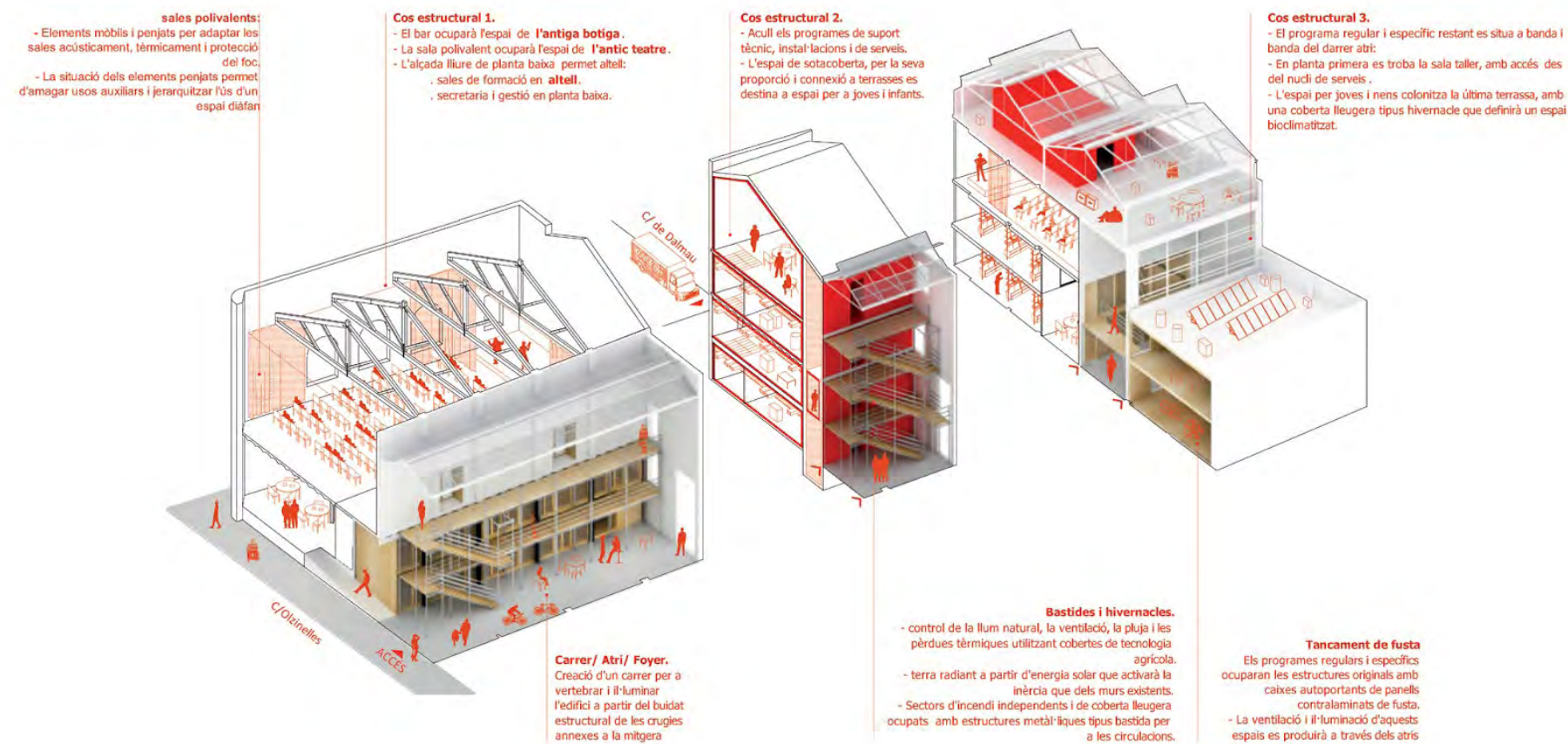
Rehabilitació de l'església de Corbera d'Ebre. Ferran Vizoso.

Astley Castle Renovation. Warwickshire. Witherford Watson Mann.

Museo Nacional de Arte Romano. Mérida. Rafael Moneo.

Rehabilitació de la Lleialtat Santsenca. Barcelona. HARQUITECTES.

Unser S(ch)austall. Alemanya. Nauman Architektur.

MERCAT DE SANT ANTONI

L'edifici del Mercat de Sant Antoni, construït segons projecte de l'arquitecte Antoni Rovira i Trias i l'enginyer José M. Cornet i Mas, 1882, és un dels edificis públics més emblemàtics de l'Eixample de Barcelona.

La construcció es va iniciar l'any 1879, inspirat en els edificis de les Halles de París com el Mercat del Born, va ser construït per la Maquinista Terrestre i Marítima, i inaugurat per l'alcalde Rius i Taulet. Al 2007 es va celebrar el 125è aniversari del mercat ideat segons Ildefons Cerdà com a centre de proveïment al voltant de l'antic portal de Sant Antoni, el primer mercat fora de les muralles concebut per abastir tota la ciutat.

L'edifici, actualment tancat per una remodelació integral, ocupa una illa sencera entre els carrers de Comte d'Urgell, Tamarit, Comte Borrell i Manso, a tocar de les rondes de Sant Antoni i Sant Pau i es divideix en: mercat del Fresc, mercat dels Encants i el mercat Dominical del llibre. Es compon de quatre cossos formant una creu sobre les diagonals del quadrat de l'illa, reproduint en geometria i dimensió el traçat de les alineacions de l'Eixample. L'octògon central, cobert amb una cúpula de major altura, reproduceix una cruïlla tipus de la trama Cerdà.

És el mercat més gran de Barcelona, amb una superfície total de 12.100 m² i una superfície comercial de 5.214 m². Amb la reforma, es passarà pràcticament a 30.000 m² de superfície edificada, i a 15.000 m² de superfície comercial.

La seva posició estratègica respecte a Ciutat Vella i l'anell constituït per la Ronda, l'ha convertit en focus d'una activitat comercial que supera els límits del propi edifici i dóna significat a tot el barri que l'envolta.

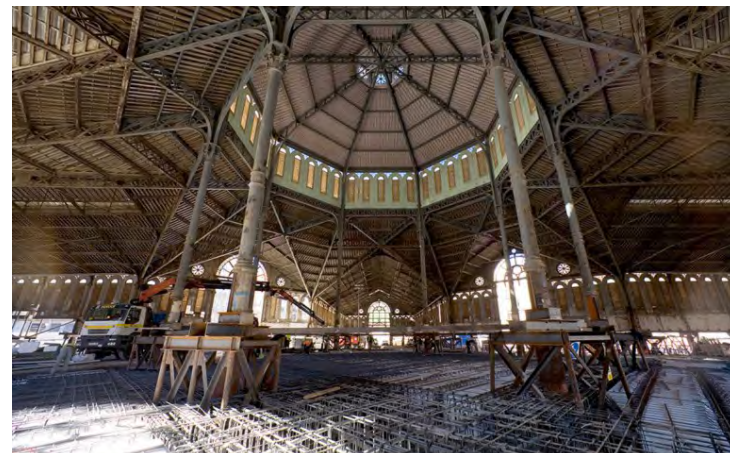
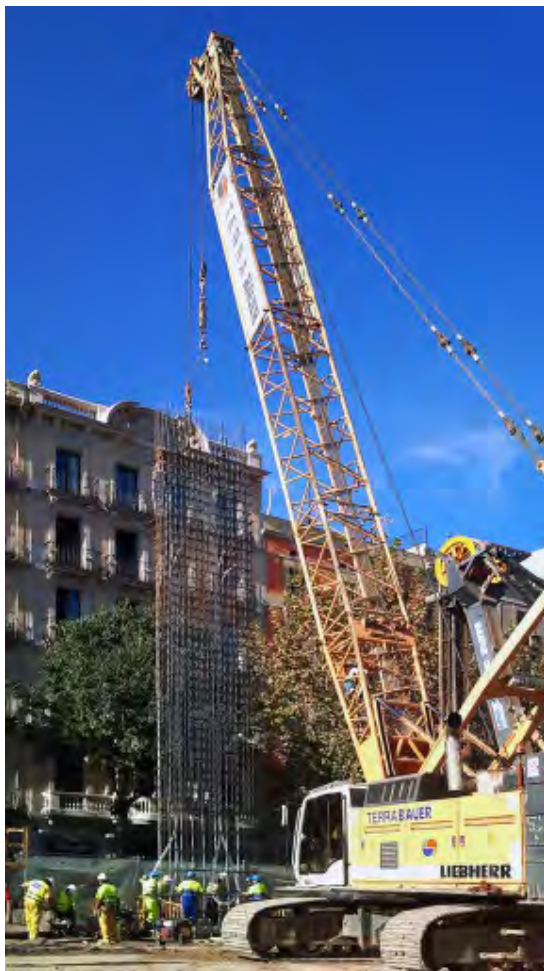
Amb els anys, l'aglutinació de comerç ha donat peu a la consolidació de diferents construccions al seu voltant per allotjar mercats de tipus ambulant. Aquests mercats (Encants i Dominical) són, sens dubte, elements a preservar i potenciar ja que no només complementen els serveis oferts en el barri pel propi mercat del Fresc sinó que aconsegueixen convertir el conjunt en una de les fites més emblemàtiques de la ciutat de Barcelona.

Cal destacar, a l'interior, la riquesa espacial del cos central, autèntic nucli aglutinador de l'edifici. A la façana destaca l'element seriatiu d'il·luminació i la decoració dels frontons dels testos i el llanternó. La seva composició volumètrica, la qualitat del disseny de l'estructura, els acabats i els elements decoratius el situen com el millor exemple d'arquitectura del ferro que hi ha a Barcelona. Els quatre espais triangulars formats entre les naus i el perímetre del solar tenien funcions logístiques. Aquests patis i les parades afegides a la franja perimetral es situaven sobre la vorera del carrer.

És per tot això que les noves intervencions que sobre ell es produeixin hauran de debatre entre la necessitat de potenciar el recinte dels mercats perimetrals i la voluntat de permetre una millor lectura de l'edifici original i la singular ocupació que fa de la illa Cerdà.

Imatge de la coberta ja restaurada

Treballs previs que demostren la complexitat del conjunt. Tant les pantalles laterals com la gran llosa evidencien la magnitud de una obra casi de caràcter civil que és la que després permetrà afegir tots els nous usos a les plantes subterrànies com recuperar el caràcter i les característiques més originals que se li donaven per suposades a l'edifici.

Situació de la finca a l'illa de Mallorca i més concretament al term municipal de Lluçmajor

Imatges anteriors a la reforma. Podem diferenciar l'estable, el forn i el galliner

PORXO A CORTADETA, LLUCMAJOR, MALLORCA

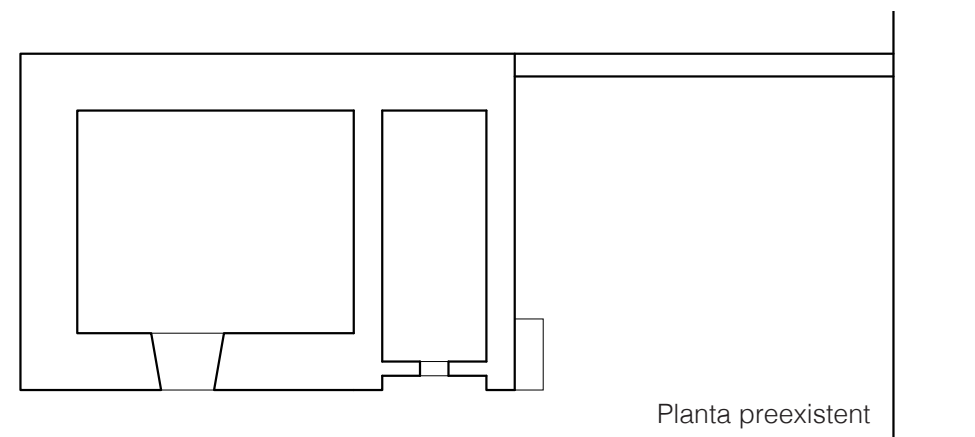
Situada al terme municipal de Lluçmajor a la part sud-oest de Mallorca, la finca data de l'any 1723, però la investigació es centra, en aquest cas, només en la reforma de tres espais exteriors (estable, forn i galliner) que es convertiran en un sol porxo. Aquest tres espais eren abans de la rehabilitació solament tres espais amb un clar objectiu funcional i que, per tant, ajudaven al desenvolupament de la vida diària de la possessió.

Així doncs, trobem, en el primer espai, una dependència de cavalleries "estable", que era el lloc destinat a guardar els animals de tir, tan necessaris en aquells temps, quant aquests necessitaven repòs i no estaven laborant: cavalls, mules o ases. Era un espai d'uns 15,26 m² i que ja es va restaurar cap als anys cinquanta (1950-1955), ja que ja no es requerien els animals, va ser a l'època en la que ja entraren els tractors. Les dependències dels estables es remodelaren per convertir-se en una zona de descans. També es va procedir a tapiar una porta que comunicava directament amb la casa. Per altra banda es va enderrocar la part de la paret que dona directament amb la claustra de les cases.

El segon espai que veiem a la preexistència és un forn de llenya que té unes dimensions de uns 3,32 m² i que degut al pas del temps ja estava en molt males condicions, inclús enfonsat. Servia per fer pa i d'altres menjars per a les persones. Una altra funció era la de fornejar les figues, que també era un menjar abundant a la zona i es consumia freqüentment.

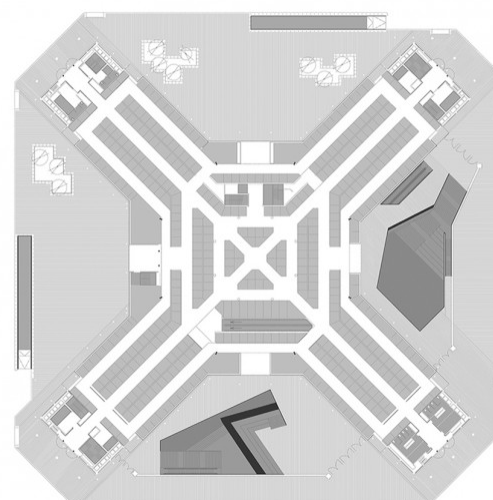
La tercera part es trobava a la part de més a l'esquerra i era un galliner/colomer de uns 7,90 m², amb una porta més bé petita. Dintre s'hi trobaven uns petits compartiments on les gallines hi feien els ous.

Els materials presents en aquestes primeres construccions eren sempre els mateixos, típics del lloc i que sempre es trobaven a mà. Aquesta arquitectura popular utilitzava doncs: la pedra que s'ajuntava amb fang i calç, les bigues de fusta eren normalment de pi, alzina o ullastre. Per a la teulada es solia utilitzar la teula àrab, tan típica del mediterrani i el sòl era tot de pedra plana col·locada una devora de l'altra de manera més be irregular.

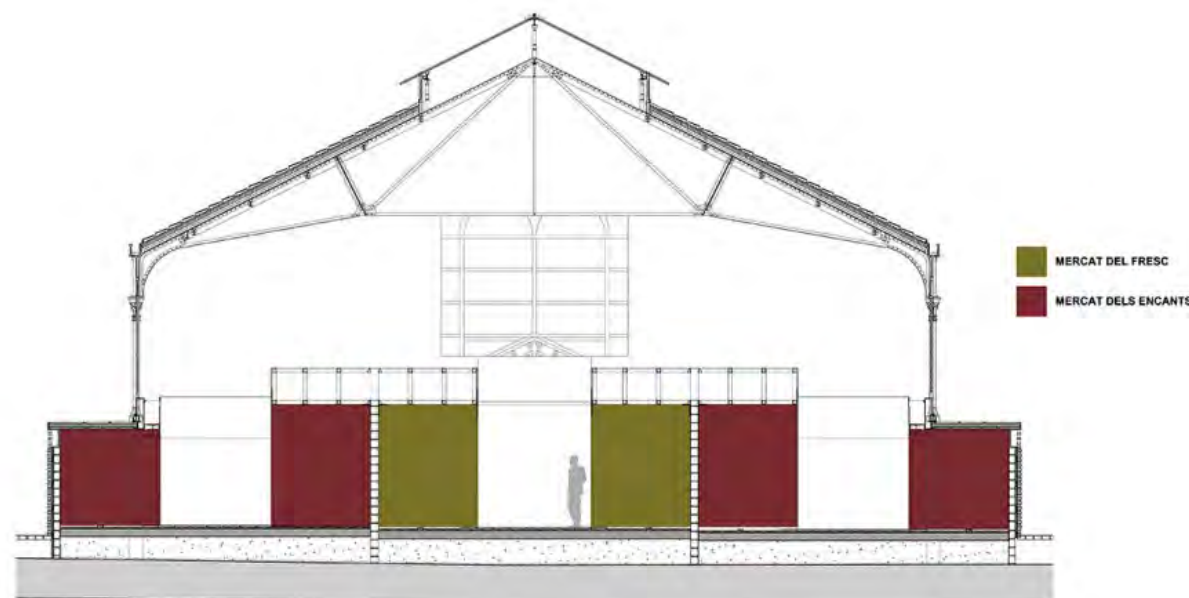

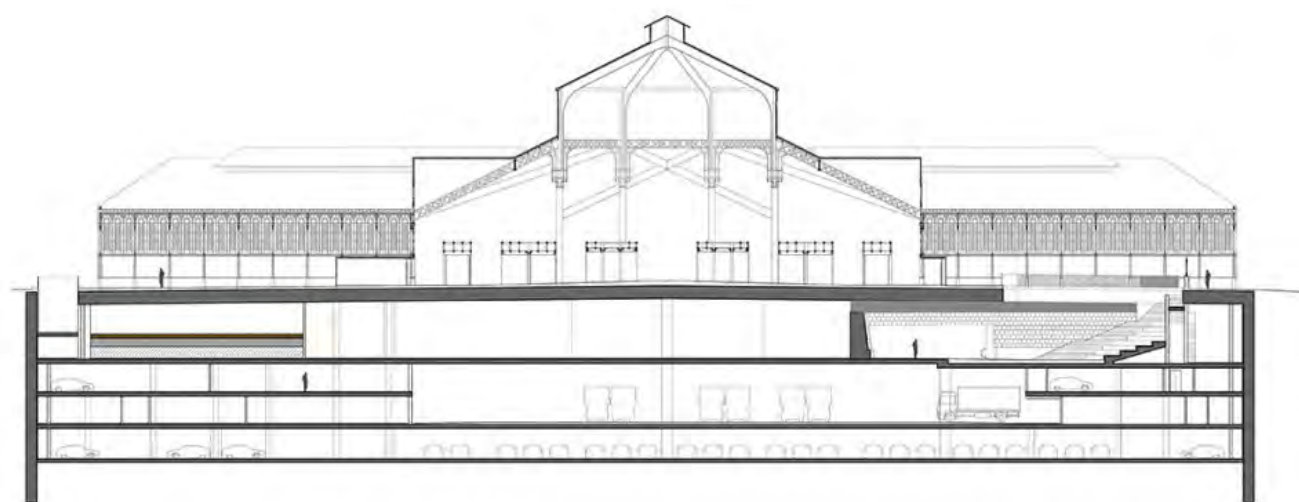
Vista aèrea de la proposta

Esquema de la distribució interior del nou mercat

Nova secció amb el mercat del Fresc al centre i el dels Encants a banda i banda

Secció de la rehabilitació completa. Observem que podem parlar de una rehabilitació completa i no tan sols de una restauració ja que s'afegeixen una gran quantitat de nous usos sota el mercat preexistent original.

MERCAT DE SANT ANTONI

Remodelació

A l'edifici històric del Mercat de Sant Antoni, el més antic de Barcelona, es va començar una remodelació integral l'any 2007. El projecte de restauració del Mercat, així com els projectes dels mercats provisionals, són obra dels arquitectes Pere Joan Ravetllat, Carme Ribas i Olga Schmid. La intervenció al Mercat de Sant Antoni va ser objecte de diverses fases d'intervenció arqueològica des de un primer moment. En aquests primers sondejos, quan el mercat encara estava en funcionament, es va localitzar el baluard de Sant Antoni, cosa que ja s'havia identificat als estudis d'impacte. La seva conservació i integració ja es va preveure en el projecte de remodelació integral. Entre juliol i desembre de 2009, un cop el mercat va estar buit de parades, uns nous sondejos arqueològics van permetre localitzar altres trams del baluard i part del glacis del sistema defensiu. També es va localitzar un tram de la carretera de Madrid, de la segona meitat del segle XIX.

Després dels treballs preparatoris, el mercat va ser tancat al públic l'octubre del 2009 i durant les obres es va traslladar l'activitat dels paradistes a dues carpes temporals habilitades a la Ronda de Sant Antoni, entre Comte d'Urgell i Casanova; una per al Mercat del Fresc i l'altra per al Mercat dels Encants. Per al Mercat Dominical es va habilitar una tercera carpa situada al carrer d'Urgell i només activa durant el cap de setmana, permetent el trànsit rodat els dies feiners.

En quant a les restes arqueològiques, en la següent intervenció, es van documentar estructures anteriors a la construcció del baluard de Sant Antoni i el seu sistema defensiu. Entre agost i desembre de 2012 es va fer una nova intervenció amb l'objectiu d'excavar totes les restes arqueològiques que hi hagués fins a la cota inferior d'on havia d'estar la llosa del mercat. Al pati del carrer del Comte Borrell es va trobar una masia agrícola del segle XVI amb unes basses per l'aigua, un pou i una sínia. Havien estat enderrocades i amortitzades al segle XVII quan es va reforçar la muralla amb el baluard. En una cota inferior sota aquesta masia, es va localitzar un tram de via romana. Mentre hi havia diferents trams de la llosa en construcció, es van intensificar els treballs arqueològics d'excavació de la via romana i les estructures funeràries associades, així com el buidatge del fossat que permetia veure l'extensió total del baluard i contraescarpa.

La construcció va començar després de una primera fase que va constar de prospeccions, enderroc de l'interior del Mercat i de l'eliminació de totes les construccions perimetrals i adossades al recinte. La primera fase de les obres va consistir en l'establiment d'una gran infraestructura que permetés la construcció de quatre plantes soterrades per sota de l'edifici original sense desmuntar-lo ni traslladar-lo. Constaven de la construcció d'una caixa perimetral amb murs de contenció, de fins a 60 m de profunditat, per a protegir de moviments del subsòl els edificis del voltant, la construcció d'una llosa de formigó a nivell del rasant original sobre la qual descansa tot l'edifici modernista del mercat, que havia estat elevat i suspès mentre es construïa aquesta nova base sota seu. La llosa, de quasi 10.000 m² per 1,2 m de gruix, descansa sobre els murs perimetrals i sobre una dotzena de grans pilars de 16 metres d'alçada. Aquesta fase va finalitzar a començaments de 2014.

Conjunt reformat

Relació de la casa principal amb el porxo

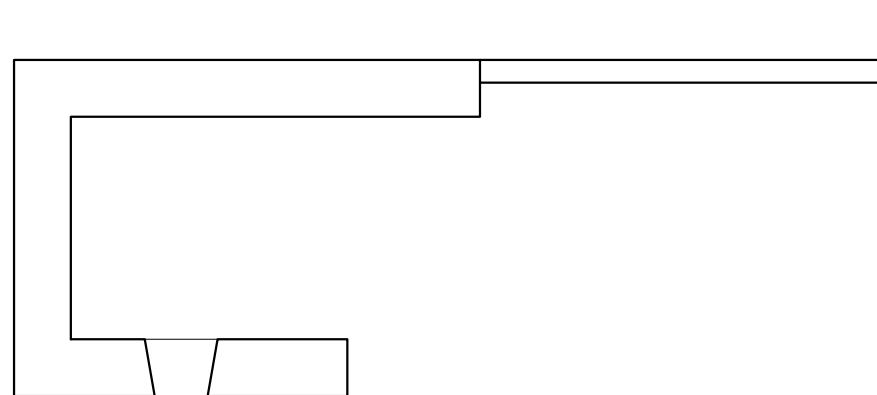
Antiga porta que connectava els estables amb les cases

Al fons, antics nius per niar

Canal que guia les aigües de pluja

Nova planta

PORXO A CORTADETA, LLUCMAJOR, MALLORCA

Remodelació

Els tres espais que inicialment tenien una funció pràctica que ajudava al funcionament de la vida quotidiana s'han transformat aquest any (2016) en una zona d'esplai i descans. La seva situació just tocant les cases fa del lloc un emplaçament ideal per poder estar-hi "a la fresca" a l'estiu o en una època en la que no faci massa fred. És una zona idònia per poder-hi dinar, descansar, jugar a cartes o parlar tranquil·lament amb la gent.

Per a la rehabilitació s'han pres com a referència els materials que ja hi havia així com també els diferents espais preexistents. El primer pas ha estat l'enretirada de les plaques de fibrociment de la teulada. També s'ha tirat el mur que separava l'estable i el forn i s'ha desmuntat la teulada del galliner, galliner que s'ha respectat, excepte la paret lateral dreta. S'hi deixen inclús el que eren els nius de les gallines que ara apareixen com a una zona òptima per albergar, per exemple, algunes plantes. A la part frontal de l'estable romanen les peces de marès de Santanyí que fan que l'espai no sigui tan homogeni i es vegi diversitat de materials propis de la zona. Aquestes pedres ja van ser col·locades per els veïns quan ells van fer reforma, són, per tant, posteriors a la construcció original. La unió del galliner amb la part dreta de la intervenció, allà on hi havia el forn i els estables, permet obtenir aquest nou porxo de majors dimensions i amb una superfície aproximada de uns 26,5 m².

A tota la superfície del sòl, que estava en males condicions, se li han retirat totes les pedres planes que el formaven. S'ha unificat i s'ha elevat amb un paviment continu de resines color cru. Per fer vorera s'han utilitzat també peces de marès, obtingudes de altres parts enderrocades de la finca.

La nova coberta consta de bigues de fusta amb revoltos i teula àrabs i també s'ha aïllat. També s'hi col·loca un canal de recollida d'aigües per a la pluja, que es dirigeix cap a la cisterna "aljub" que hi ha un poc més avall on es pot emmagatzemar.

La zona de la façana principal de la casa que queda dintre del nou porxo no s'ha tocat. Inclús es pot veure l'antiga porta tapiada que donava accés directe de l'estable a la casa.

El tractament de la fusta també podria a ser un tema a tractar ja que és tota una història el com portaven les peces que volien utilitzar fins a la costa, allà les tractaven amb aigua de la mar i sofre durant, inclús, mesos amb l'objectiu de que la seva durabilitat fos molt superior al que s'esperava normalment,...

Aquest i d'altres temes amb un caràcter semblant i gairebé que sembla anecdòtic, ens ajuden a veure la complexitat que també podem trobar en aquesta simple reforma. Cada construcció, material i lloc té les seves històries que de vegades són moltes i per avançar en el camí correcte es necessari conèixer el màxim possible sempre, ja sigui en petites intervencions com aquesta que hem comentat, com en grans obres com pot ser la del Mercat de Sant Antoni.

Els recuperats patis triangulars, a més de facilitar la visibilitat i accés a l'edifici, es constituïran en nous suports d'activitats complementàries.

Són també espais idonis per acollir activitats de petit format, com comptadors de contes o altres espectacles, que complementarien molt bé l'oferta del dominical.

L'existència d'una part soterrada del baluard de Sant Antoni, i de la corresponent contraescarpa, han estat elements determinants en la redacció final del projecte. Es proposa el manteniment íntegre de la part del baluard existent i el manteniment gairebé íntegre de la contraescarpa, fent possible entendre i reviure l'espai del fossat de la muralla.

Aquestes preexistències s'han incorporat al projecte com una oportunitat per augmentar l'interès ciutadà del conjunt. Es proposa una plaça deprimida al carrer Urgell i un accés a través d'un pati a l'aire lliure al carrer Manso. L'enllaç entre aquests dos punts configura un gran vestíbul en planta -1 presidit pels murs de pedra del baluard i de la contraescarpa.

MERCAT DE SANT ANTONI

La següent fase va consistir a buidar 160.000 m³ de terra sota la llosa on construir les quatre plantes de soterrani dedicades a ampliació de zona comercial, àrea de logística, magatzems i zona de descàrrega de mercaderies i pàrquing per al públic. Durant aquesta fase es van tractar les troballes arqueològiques que s'havien identificat durant les prospeccions del terreny, procedint a integrar-les dins l'espai, la qual cosa va comportar alteracions al projecte original i la pèrdua d'una part de l'espai comercial previst al primer soterrani.

En quant a temes de caràcter més funcional l'antic mercat del fresc (destinat a productes frescos) disposava d'una organització amb passadissos molt estrets i espais de venda poc profunds. La nova distribució proposada per l'Institut Municipal de Mercats redueix el nombre de llocs de venda i redimensiona l'espai (passadissos de 3 metres i parades de 2,5 metres de profunditat). La proposta de disposició de les parades del fresc revaloritza qualsevol de les seves ubicacions. La peça central, transformada en un rectangle en planta, aglutina el major pes del mercat i s'allarga en forma de passadís únic a cada ala, recollint els accessos pels xamfrans de poma.

L'espai sobrant de les ales, un cop traçat el passadís central amb les noves mesures establertes, pot dedicar-se a altres usos. És així que amb unes petites noves construccions, en substitució dels actuals magatzems adossats al mur perimetral de l'edifici, s'aconsegueix un passadís perimetral franquejat amb parades a banda i banda, destinat al mercat dels Encants (productes tèxtils). Aquest esquema en planta possibilita la cohabitació dels dos mercats a l'interior de l'edifici sense que es destorbin mútuament. Tots dos gaudeixen de la singularitat de la coberta, conflueixen en les àrees d'accés, però s'ignoren durant el recorregut a través dels seus passadissos.

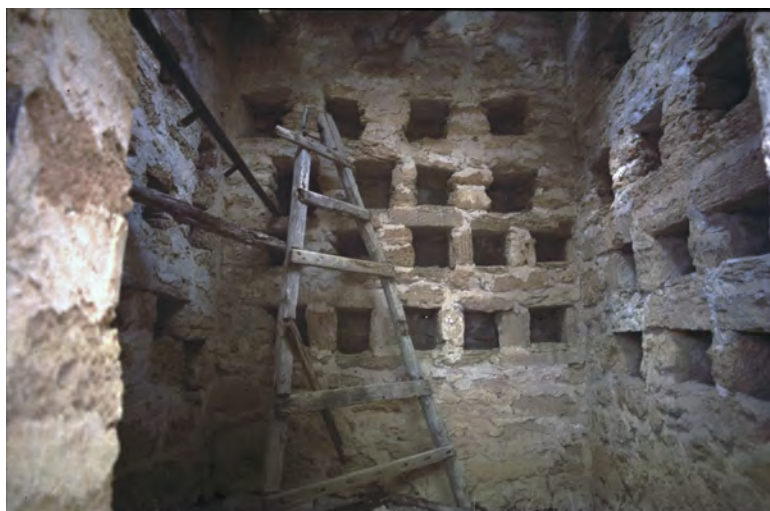
La secció proposada per al nou conjunt de parteix del manteniment estricte de l'existent. Cal destacar la grandiositat de l'edifici, aconseguida per una secció esglaonada que adquireix el seu moment més intens en la coberta de l'octògon central, i per una organització panòptica de la planta que permet experimentar la gran dimensió de la diagonal d'una illa de l'Eixample. Precisament, la recuperació de la coberta de teula ceràmica vidriada i el cimbori central revestit de peces de terracota són els elements recentment finalitzats. L'acurada geometria de les cobertes del mercat de Sant Antoni fan que en la transició des de les naus a l'octògon central sigui especialment rellevant el dibuix de les cobertes. La implicació tant de la teula com la ceràmica amb la resta d'elements estructurals i constructius del mercat fan que es converteixin en un element imprescindible del conjunt. Les peces de terracota vidriades amb relleus decoratius, que constitueixen la façana del cimbori, s'han reproduït idènticament a les originals per poder restaurar fidelment el conjunt de la façana. En plantes soterrani es combinen les altures per aconseguir un major gàlib en l'àrea de càrrega i descàrrega. Un primer soterrani es dedica enterament als nous usos comercials. Els següents soterranis es componen d'una única altura a l'àrea central (càrrega i descàrrega) i de dos semi-plantes destinades a magatzems i aparcament.

Linda en forma triangular

Barraca de roter de curull

Rebosts

Coberta de pedres planes

Combinació de pedra amb fusta

Diferents exemples de barraques a Llucmajor

PORXO A CORTADETA, LLUCMAJOR, MALLORCA

El tipus de construcció de les barraques podria ser ben bé l'origen de les construccions que hi havia abans de la remodelació del porxo. La construcció en pedra basada en amuntar pedres una damunt l'altra ja es donava com a poc fa més de 500 anys (per no dir gairebé des de els principis de la humanitat).

L'art de construir en pedra és verdaderament això, tot un art. Els antics roters mallorquins que es dedicaven a cultivar les terres que pagaven després als amos en "deumes" vivien en aquestes barraques amb les seves famílies. Subsistien de la terra que conreaven si eren roters o si no d'altres mesters ja que també hi havia pescadors, carboners, feixiners, calciners, alguers, trencadors, guardes de costa i torrers, ...

Segons les informacions que ens dona el llibre "Les Barraques de Llucmajor, una arquitectura popular" aquestes construccions de origen realment incert (no se sap si provenen de barraques de tradició asiàtica o inclús hi ha opinions que diuen que tenen el seu origen en els monuments megalítics de Mallorca i Menorca) fins no fa molts anys encara es realitzaven, inclús després de la guerra civil. La situació de fam en aquell moment va provocar que es tornés al camp per cultivar la terra intentant aconseguir uns recursos mínims per poder viure.

L'aparició d'aquestes barraques es fonamenta en aspectes morfològics, climàtics i de flora i fauna; les planícies i els climes mediterranis on l'estepa, l'alzina, el pi i l'ullastre hi són presents és on més s'han desenvolupat aquest tipus de construccions.

Hi ha molts de tipus de barraques. Casi cada roter s'havia de fer la seva pròpia barraca que adaptava a les seves necessitats. Hi ha mil aspectes que es podrien comentar, llinars, rebosts, menjadors, cobertes de curucull, cobertes de doble curucull, barraques amb dos accessos, de planta circular, quadrangular, rectangular, mescla de materials utilitzant l'alzina o altres arbres, portes, petites finestres, cantonades, escopidors, ...

Com veiem hi ha molts tipus diferents de barraques d'aquí la importància de que si algun cop volem intervenir en una d'aquestes construccions o en una simplement de pedra com pugui ser l'exemple el porxo que hem triat, és molt important conèixer el màxim d'aspectes possibles relacionats amb l'objecte. Això ens ajudarà a no equivocar-nos en el moment que vulguem fer segons quin tipus d'intervenció. Aquesta idea seria extrapolable a qualsevol tipus de rehabilitació per tant podem dir que en les rehabilitacions es bàsic el coneixement ja sigui tant de la construcció com de la història del lloc, com influeix el clima, la cultura popular que està al darrera, ...

"Les relacions de la història demogràfica amb la història total i molt particularment amb la història econòmica i social són múltiples, íntimes i recíproques"

Les Barraques de Llucmajor, una arquitectura popular. pàg.21.

COMPARACIÓ I PUNTS COMUNS

L'elecció dels edificis que he estudiat hauria pogut ser en major o menor mesura una mica a l'atzar, però el caràcter tant diferent que tenen i la varietat d'aspectes que en aquests dos exemples es poden arribar a tractar fan que m'hagi acabant decantant per ells.

D'una banda tenim l'exemple del mercat de Sant Antoni. Un edifici grandíós, què es relaciona amb la ciutat i que afecta a la vida de una gran quantitat de persones tant del barri de Sant Antoni com inclús de la ciutat de Barcelona, ja que la seva situació central a l'eixample així ho pot arribar a indicar. Grans fluxos de persones, trànsit, tres mercats en un, ocupació d'una illa sencera, ... I amb una infinitat de temes que es tracten en la seva rehabilitació: les runes; la inclusió de nous serveis com el pàrquing o el supermercat; les opinions del veïnats; els nou caràcter dels quatre patis triangulars de la vorera; la macro-complexitat de les pantalles a més de seixanta metres sota terra què atraca més l'inici del projecte a una obra de caire civil que no arquitectura pura; la complexitat i situació del mercat Dominical; noves instal·lacions que permetin a l'edifici ser més sostenible, però que a la vegada es contradiuen amb l'existent; la restauració de les peces existents de la façana, el fet de fer les peces de la coberta gairebé de nou, la macro-llosa de formigó de més d'un metre de cantell, el fet d'aguantar l'edifici sobre els nous pilotis inventats per sostenir-lo mentre es fa el treball de la llosa i es va descendent fent els nous soterranis, la distribució del nou mercat, ...

D'altra banda trobem aquest, quasi, objecte al centre del camp a Mallorca, allunyat de centres d'aglomeracions de persones, un edifici que era més de caràcter funcional que no d'altre cosa, però que té una matèria primera a les seves parets amb grans pedres que semblen gairebé inamovibles (fins i tot es conformen parets que arriben a fer un metre d'amplitud!) també m'ha interessat des de un principi per el seu gran potencial. Si comprenem bé la pedra i sabem aprofitar el seu caràcter que ja ens ve donat podem arribar a aconseguir una arquitectura més que notable. Aquestes construccions, què podem trobar tant a Mallorca com a bona part de la costa del mar Mediterrani, cada vegada estan quedant més en desús, cosa comprensible ja que cada cop la gent se'n està anant a viure més cap a les ciutats i cada vegada és menys gent la que es queda als pobles o al camp. A Mallorca el tema del turisme té una importància extraordinària, i sempre ens estem queixant de que el turisme que tenim actualment no és un turisme de qualitat. Cada cop més estem intentant canviar aquest tipus de turisme d'alcohol i festa. Amb aquesta finalitat, comencen a aparèixer els primers agroturismes rurals que agafen cada cop més força. Un possible nou ús d'aquestes barraques podria ser precisament aquest. És una oportunitat única què no hauríem de deixar perdre. Amb unes senzilles actuacions en aquestes construccions existents podem aconseguir uns grans resultats que ens ajudin a impulsar aquest nou model de turisme més en convivència amb la natura i respecte al medi ambient. S'hauria a més d'intentar diversificar un poc aquests usos de les barraques i intentar-lis trobar noves utilitats, ja que només centrar-se en el seu possible ús turístic pot arribar a ser perillós, hi ha que cercar d'altres alternatives per reaprofitar aquests espais de gran valor patrimonial, ja que no pareix que tornin a ser ocupades per roters o persones que hagin de cultivar trossos de terra, aquesta és una feina què quasi ja es podria considerar gairebé extingida. Actualment trobem només rarament algun exemple de algú què es dediqui exclusivament al cultiu de unes terres, a més ja no és gens rentable, s'hauria, per començar, d'intentar recuperar la competitivitat de un sector que en el passat ha estat vital tant per a les persones com per al país.

Veiem que cada un dels dos edificis té un potencial propi però que no serà possible d'explotar si no respectem les característiques pròpies que en ells preexisteixen. Per això és important començar amb l'anàlisi de la seva **història**, què ens diu molt sobre ambdues construccions. Com s'ha comentat i després de fer l'anàlisi de cada un dels edificis les intervencions de rehabilitació per a la millora de l'espai s'han de fer respectant el caràcter que l'edifici ja de per si ens proporciona. La part d'història sempre es present en un projecte de rehabilitació. Pot ser que aquesta sigui més llarga o de menys recorregut, però sempre trobarem un certs paràmetres que s'han de tenir en compte. El mercat és un edifici situat a l'eixample de Barcelona i que és idoni per a la interrelació de les persones i per poder anar a fer la compra gràcies a la seva privilegiada situació. Ja es va crear amb aquest objectiu de l'intercanvi d'objectes o mercaderies, per tant el seu caràcter històric ja no tindrà res a veure amb una construcció amb un caràcter més de necessitat com podien ser les barraques què a nivell històric és caracteritzen més bé per ser construccions senzilles quasi d'un caràcter més provisional, realitzades amb els materials que estaven més a mà del pagès, però que gràcies a la qualitat del material i a les prevencions de sobredimensionament dels projectes ens han arribat quasi tal com eren fins avui en dia. Deduïm doncs que la història és un punt vital de cada projecte que ens conta moltíssimes coses sobre ell. Està clar que cada edifici té la seva pròpia història i que per tant les influències d'aquesta sobre els edificis no seran pràcticament mai iguals, és per això que cada vegada que ens enfrontem a una nova rehabilitació hi haurà que fer una important recerca en aquest camp, camp què pràcticament engloba també tots els temes que tractarem a continuació que també ens permeten diferenciar entre els edificis a pesar de que siguin uns temes comuns. El **lloc** i les seves característiques, els **aspectes climàtics** (temperatures, vents, pluges, ...) són altres elements que en el seu moment van condicionar la construcció de l'edifici i que ho seguiran fent en el cas de que s'hi faci una rehabilitació.

Parlant també del paper del **procés constructiu** i del **material**, podem dir que cada edifici ve definit per un material concret, donat també en major o menor mesura per la història. Els processos constructius i inclús també els colors de vegades, ens vénen donats molts de cops de una manera similar en zones que són pròximes entre elles. No es construïa igual al camp a Lluçmajor (Mallorca) que a Barcelona, per tant els materials dels nostres dos exemples no s'assemblen. Les èpoques està clar que tampoc són les mateixes, es per això que la tecnologia utilitzada al mercat és molt més avançada que a la construcció d'arquitectura popular de caire més bé anònim.

En relació a l'**estructura**, identifiquem que l'arquitectura del ferro del Mercat res té a veure amb les pedres autoportants, això es torna a deure inevitablement també a la seva història. Les èpoques de construcció no són les mateixes i l'ambició de cada un dels projectes torna a ser totalment diferent. El mercat es va fer segurament en una època en la que el ferro a Barcelona tingué un valor a l'alça, en canvi les barraques o les construccions a fora vila utilitzaven el material que tenien més a mà sense pensar més en el seu disseny, sinó amb l'únic objectiu de poder tenir espais on resguardar-se i realitzar les activitats necessàries per poder sobreviure.

El tema de les **instal·lacions** sempre estarà present en major o menor mesura en els projectes de rehabilitació. En el mercat està molt clar tot aquest tema ja que s'han de tenir en compte refrigeradors, nous aires condicionats,... que s'han d'afer en la rehabilitació. Però al porxo pot arribar a semblar que no té cap rellevància aquest tema, però es podria dir que també hi es present, en molt menor mesura però hi es. La recollida de aigües que afegim per l'aigua de la pluja podria formar part d'aquest tema de les instal·lacions, o inclús també si volguéssim afegir un simple llum per il·luminar a la nit això comportaria un problema que s'hauria de resoldre ja que actualment no està previst. S'hauria, per tant, també de tenir en compte.

Finalment (i evidentment) podem comentar l'**ús** de l'edifici. La majoria d'edificis de rehabilitació ja vénen condicionats en la seva forma degut al primer ús que van tenir. És molt més fàcil rehabilitar grans naus amb espais diàfans que altres edificis de caràcter molt més estructurat i definit. El mercat per exemple ens ofereix una gran quantitat de possibilitats en quant a la reutilització dels seus espais ja que són grans i espaiosos i ens permetrien ficar-hi nous usos a dintre sense gaire problema com es demostra en el mercat de Sant Antoni, amb la addició del mercat dels Encants a la zona on abans només teníem el Fresc. L'ampliació de plantes subterrànies és evidentment també una ocasió única que ens permet afegir-hi més zones comercials, supermercat, aparcament, ... La situació dels antics estables, forn i galliner és molt diferent. Ens trobem amb un espai petit i molt definit per els grans murs de pedra. Això provoca que la zona per al nou ús que puguem obtenir no disti molt del que actualment hi ha. Així, el fet de només enretirar alguns murs i fer altres petites intervencions com la de la teulada o el terra, però sobretot aquesta eliminació del murs en mal estat, permet obtenir un espai molt més ample i lluminós que es podrà gaudir com a zona d'estar o per dinar.

Els temes comentats podríem dir que sempre apareixen i cobren importància a l'hora de rehabilitar. Com hem vist, és cert que no sempre amb la mateixa força, però en menor o major mesura sempre s'hauran de tenir en compte. És important no perdre la idea que el projecte és un tot i per tant tot aquests temes no van per camins separats dins el projecte si no que interactuen i s'han de tenir en compte sempre en conjunt ja que una cosa que canvia en un àmbit afecta a altres àmbits que a la vegada ens poden arribar a fer canviar no només algunes coses si no a lo millor també quasi radicalment el projecte. Per exemple, si la instal·lació nova que necessitem a un projecte té una nova envergadura que es d'una mida molt més considerable del que teníem anteriorment, llavors el projecte que teníem pensat fer d'una certa manera haurà de canviar totalment per poder donar cabuda a aquestes noves instal·lacions.

En definitiva, és vital conèixer i estudiar la història, el lloc, el clima, l'època en la que es va construir l'edifici, el tipus de construcció, el material i l'antic ús de la preexistència a l'hora d'encarar un projecte de rehabilitació. Si no tenim aquests conceptes clars, serà posteriorment difícil encertar en els temes importants a tractar i com fer-ho.

Dóna la casualitat que aquests temes s'assemblen en certa manera a les rames què hem estudiat durant aquests anys a l'escola, i també als de l'arquitectura en general. Per tant, no està de més dir que, des de el punt de vista formatiu, la formació que rebem a l'escola, personalment, crec que és l'adequada i un exemple a seguir a l'hora d'encarar qualsevol projecte, però sobretot projectes de rehabilitacions, que van molt més enllà de formes, implantacions o nous processos constructius i nous materials, ja que són projectes què han de conviure també amb el seu passat, amb la seva **història**.

“Rehabilitar és rehabilitar”

CONCLUSIONS

L'arquitectura de rehabilitació demostra amb aquests exemples que és molt més que no només recuperar uns antics edificis. Es tracta de la relació amb les persones, com era l'antiga relació de la construcció amb la gent?, com serà la nova? Hi hauran noves funcions o es mantindran les o la que hi havia abans? Les rehabilitacions sempre ens portaran aquest tipus de preguntes i amb elles haurem de tenir en compte la complexitat de la societat que normalment no està disposada a perdre cap dels antics privilegis que tenia. Es per això que la participació de la gent en aquests processos adquireix una gran importància.

Com ja s'ha dit, la complexitat d'aquests processos de reforma és enorme en segons quins casos. Instal·lacions, construcció, restauració d'elements característics de l'antiga construcció, noves relacions amb les persones,... Tot el conjunt de temes pot arribar a semblar una cosa molt superior al que normalment entenem per arquitectura i personalment crec que és així. A l'escola aprenem tot tipus de disciplines que tenen una relació o una altra amb l'arquitectura, personalment el trobo un camí molt adequat a l'hora d'encarar rehabilitacions com és el cas que ens ocupa, com així també projectes convencionals. Tot comença ja molt abans inclús de realitzar el projecte de reforma o rehabilitació. El preexistent ja adquireix una gran importància, això a lo millor ho podríem relacionar amb la branca d'història que hem après a la universitat. És vital conèixer la història de l'edifici inclús del barri per molt gran o molt petita que sigui la nostra intervenció, així podrem saber els temes que atorguen un caràcter especial a l'edifici i que és el que hem d'intentar conservar per damunt de tot. Està clar també que aquest i els posteriors processos no es poden fer amb una actitud aïllada de l'arquitecte. La interrelació amb els veïnats, historiadors, especialistes amb el tema a tractar, especialistes estructurals en alguns casos, urbanistes, ... és clau per no fallar tant en la interpretació del lloc com amb el procés a seguir, consensuat entre tots, tan experts com veïnatge, per aconseguir el resultat desitjat i que satisfaci a tothom (o almenys a la major quantitat d'implicats possibles). Després de la influència de la història en l'anàlisi de la nova construcció també podríem nomenar l'estudi de les estructures, en el cas de que es tinguessin que estudiar noves relacions de càrregues en el "nou" edifici després de la reforma o que també s'hagi de restaurar part de l'estructura antiga que no està en bones condicions. L'àmbit de la construcció evidentment també apareix ja sigui per col·locar nous aïllaments, empastar bé elements existents i elements nous que s'han introduït en el projecte, afegir nous materials que combinats amb l'existent millorin el rendiment ecològic de l'edifici,...

Aquests i molts d'altres temes aniran apareixent en qualsevol procés de rehabilitació que realitzem en qualsevol part del món i en qualsevol moment al llarg del temps.

BIBLIOGRAFIA

<http://arquitectures234.blogspot.com.es>

Revista Tectònica 18 “Rehabilitación”. (2005).

Revista Tectònica 33 “Rehabilitación moderna”. (2010).

<http://hicarquitectura.com>

https://www.youtube.com/watch?v=qYNbJUiZM_g . Sèrie de vídeos sobre el mercat de Sant Antoni.

<https://www.youtube.com/watch?v=nqjyH08VrwY> . Astley Castle.

“Eduardo Balcells”. Cuadernos de Arquitectura, 63. Mackay, David. (1966), pàg. 46-60.

Ajuntament de Barcelona. “Mercat de Sant Antoni”. Carta arqueològica de Barcelona. (06-08-2012).

“Fitxa de l'edifici al Catàleg del Patrimoni Arquitectònic”. Ajuntament de Barcelona. (2010).

Prensa Ajuntament de Barcelona. “Més enllà dels 125 anys”. Dossier de Prensa. Ajuntament de Barcelona. (26-11-2013).

Prensa Ajuntament de Barcelona. “Restes arqueològiques documentades al subsòl del Mercat de Sant Antoni”. Dossier de Prensa. Ajuntament de Barcelona. (26-06-2014).

<http://ravetllatribas.com/>

<http://conarquitectura.co/obras-ca59-v/>

“Les Barraques de Lluçmajor, una arquitectura popular”. Cels Calviño, Joan Clar. (1999).

Agraïments Guillem Aulet Vidal i Jaume Aulet Alomar per la informació sobre el nou porxo de la finca de Cortadeta a Lluçmajor.

Resum sintètic Portfoli

Treball de Final de Grau
GArqEtsaB (Pla 2014)

GUILLEM AULET OLIVER

Línia | Teoria i Projecte
Tutora | Esteban Terradas
President Tribunal | Pere Joan Ravetllat Mira

Convocatòria extraordinària II semestre
curs acadèmic 2015-2016

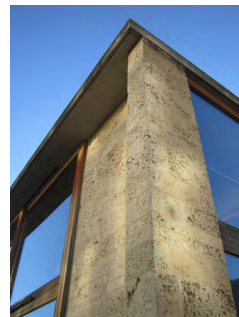

FORMACIÓ:

2009-2011 Bachillerat tecnològic, Colegio Nuestra Señora de Montesión, Palma de Mallorca (Matricul·la d'honor)
2011-2015 Grau en arquitectura, **ETSAB** (Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona)
2015-2016 Masterstudium Architektur, **ZHAW** Winterthur

IDIOMES:

English Good knowledge in writting and speaking, Level B2, CERT. B2
Deutsch Gute Kenntnisse in Wort und Schrift, Niveau B1, ZERT. B1
Castellano Lengua materna
Català Llengua materna

New York
Washington
Marrakesh
Toronto
Moscow
St. Petersburg

Mallorca
Menorca
Ibiza
Barcelona
Sitges
Cadaqués
Vall D'Aran
Tarragona
Andorra
Madrid
Alcalá
Sevilla
Córdoba
San Sebastián
Pamplona
Gijón

PROGRAMES:

Autocad Autodesk	● ● ● ● ●	Illustrator	● ● ○ ○ ○
Archicad	● ○ ○ ○ ○	InDesign	● ● ● ● ○
Sketchup	● ● ● ● ●	Autodesk 3D Max	● ● ● ○ ○
Vectorworks	● ● ● ● ○	Cinema 4D	● ● ● ○ ○
Rhinoceros	● ● ● ● ○	Grasshopper	● ● ● ○ ○
Photoshop	● ● ● ● ○	Maxwell	● ● ● ○ ○

GUILLEM AULET OLIVER

ADREÇA: Kernstrasse 34 (4t. Pis), CH Zürich 8004

DATA DE NAIXEMENT: Palma de Mallorca, 1 de Juny de 1993

TELÈFON: +41 (0)76 404 97 59 // +34 660 11 49 19

E-MAIL: guilleaulet@hotmail.com

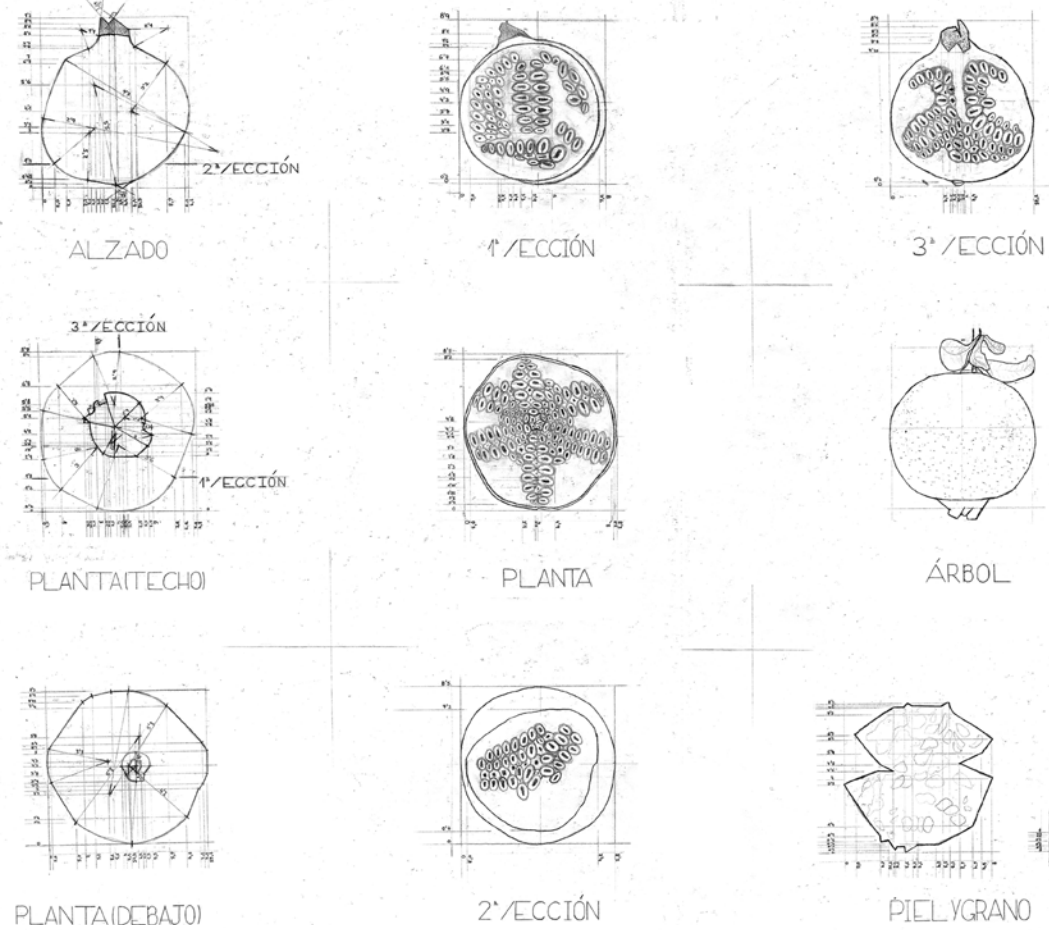
Milano
Torino
Wien
Copenhagen
Malmö
London
Dublin
Belfast
Berlin
München
Paris
Prague
Bratislava
Budapest
Belgrade
Sofia
Istanbul
Savona
Catania
Valletta
Oxford
Cheltenham

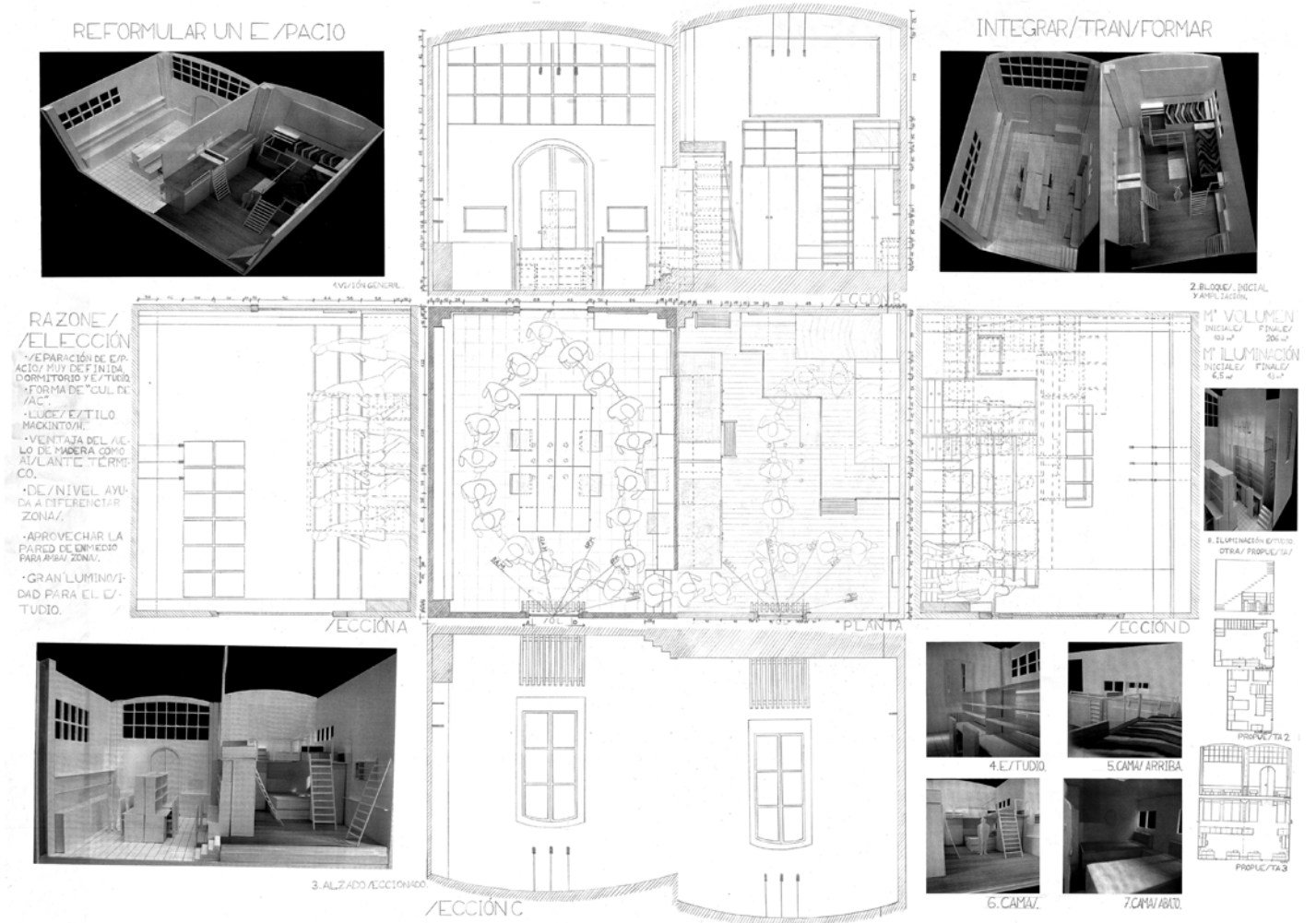
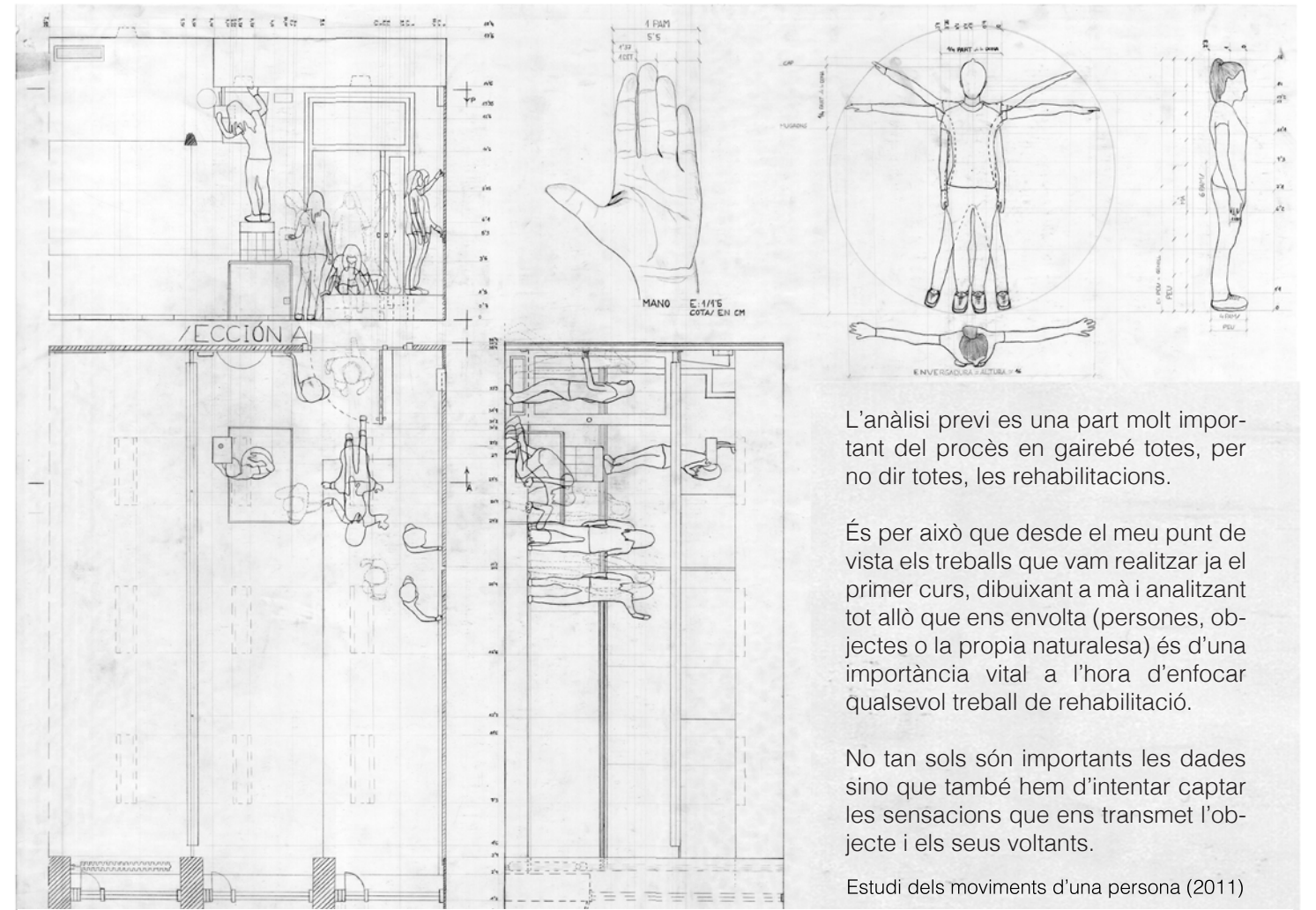
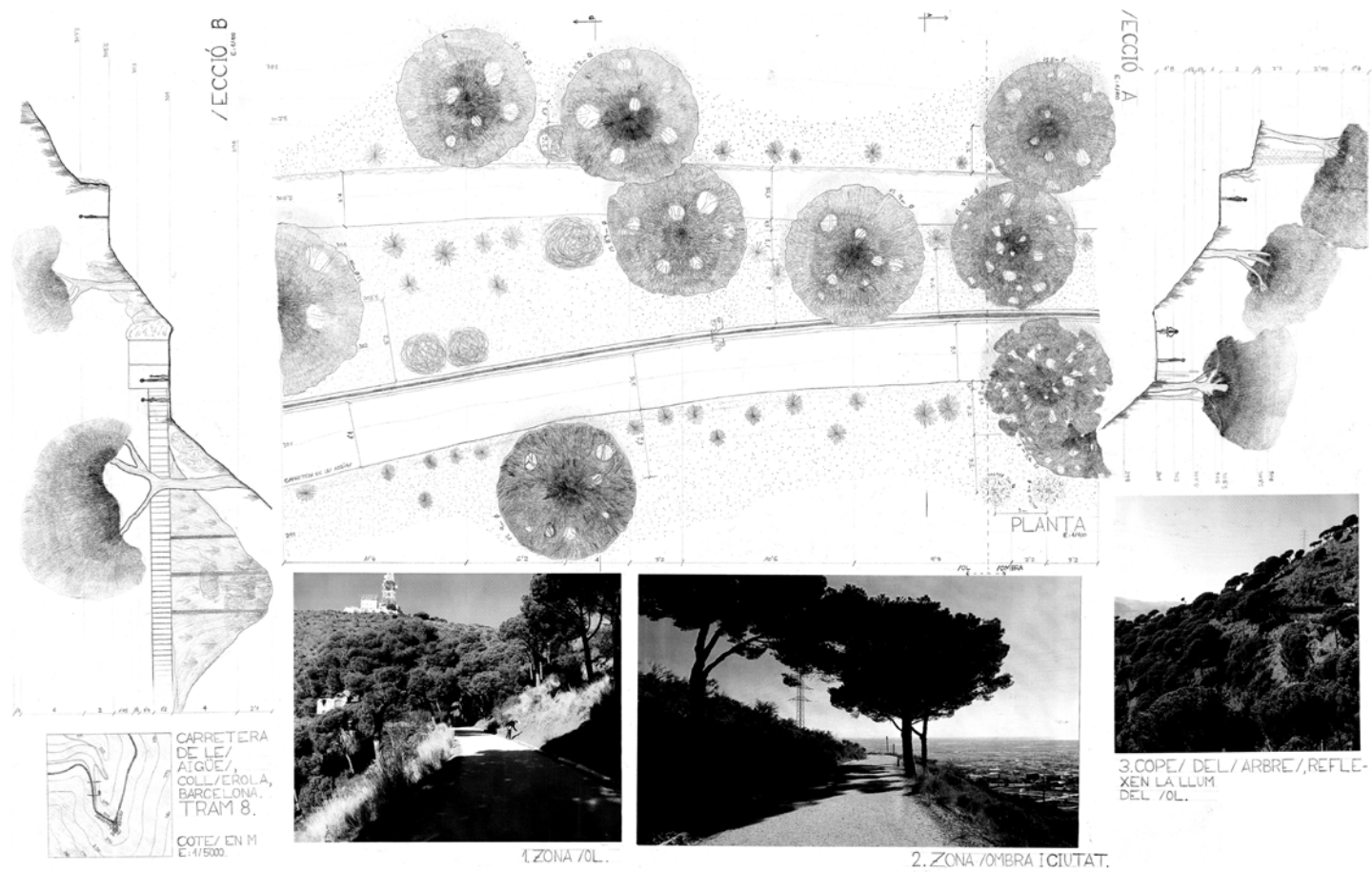
Zürich
Basel
Luzern
Bern
Andermatt
Zermatt
Flims
Chur
St. Gallen
Viamala
Thun
Vals
Interlaken
Davos
Konstanz
Schaffhausen
Winterthur
Sumvitg
Sion
Moosseedorf
Grindelwald
Mt. Rigi
Liechtenstein

Estudi de una fruita (Magrana) (2011)

Reconeixement d'un terreny a la Carretera de les Aigües, BARCELONA, Espanya (2012)

REHABILITACIÓ D'UNA ANTIGA ADOBERIA (s.XVIII) EN UN VIVER D'EMPRESSES A IGUALADA, BARCELONA, ESPANYA (2013) | projectes II ETSAB | professor: X. Ros Majó

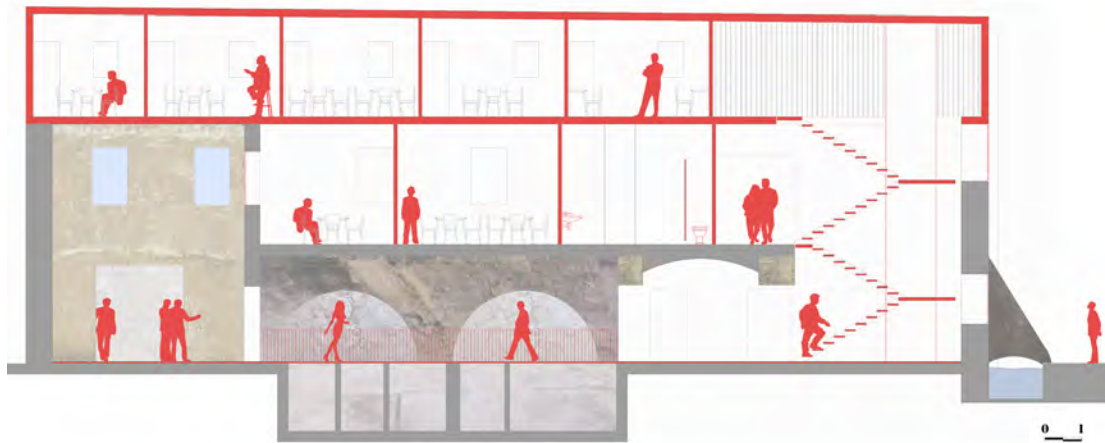
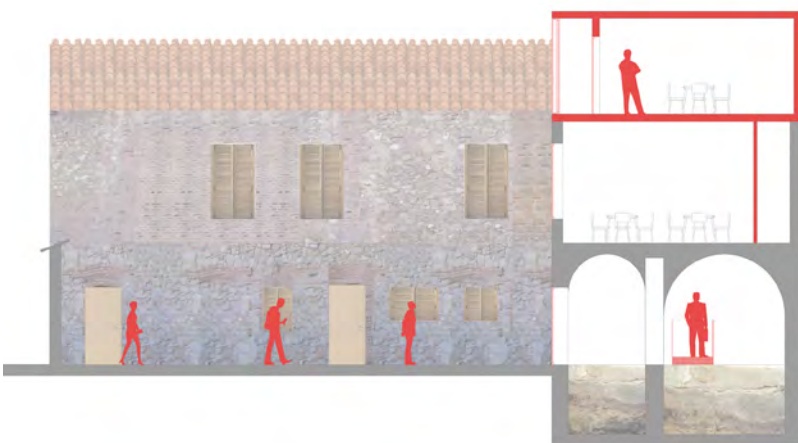
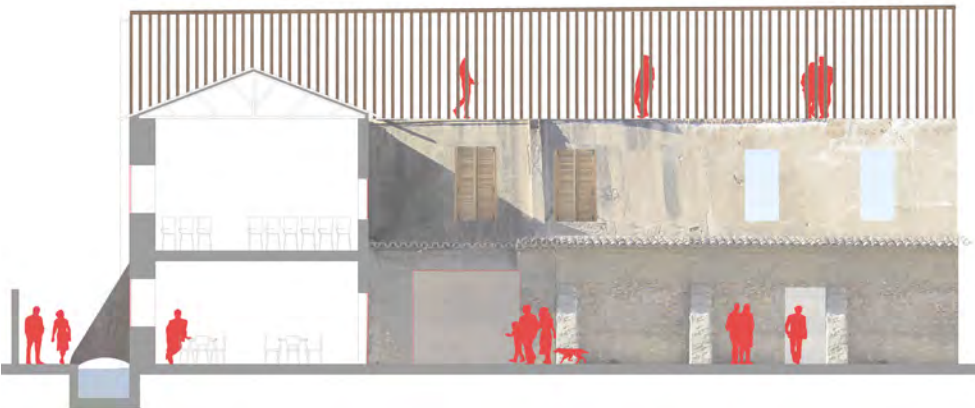
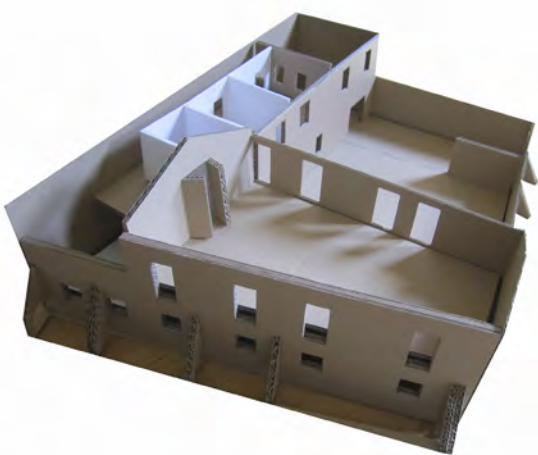
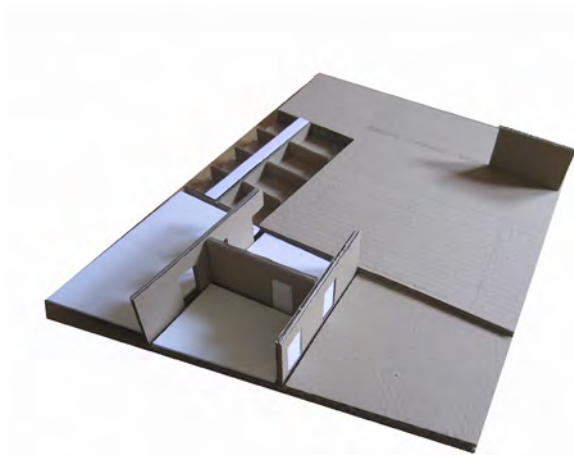
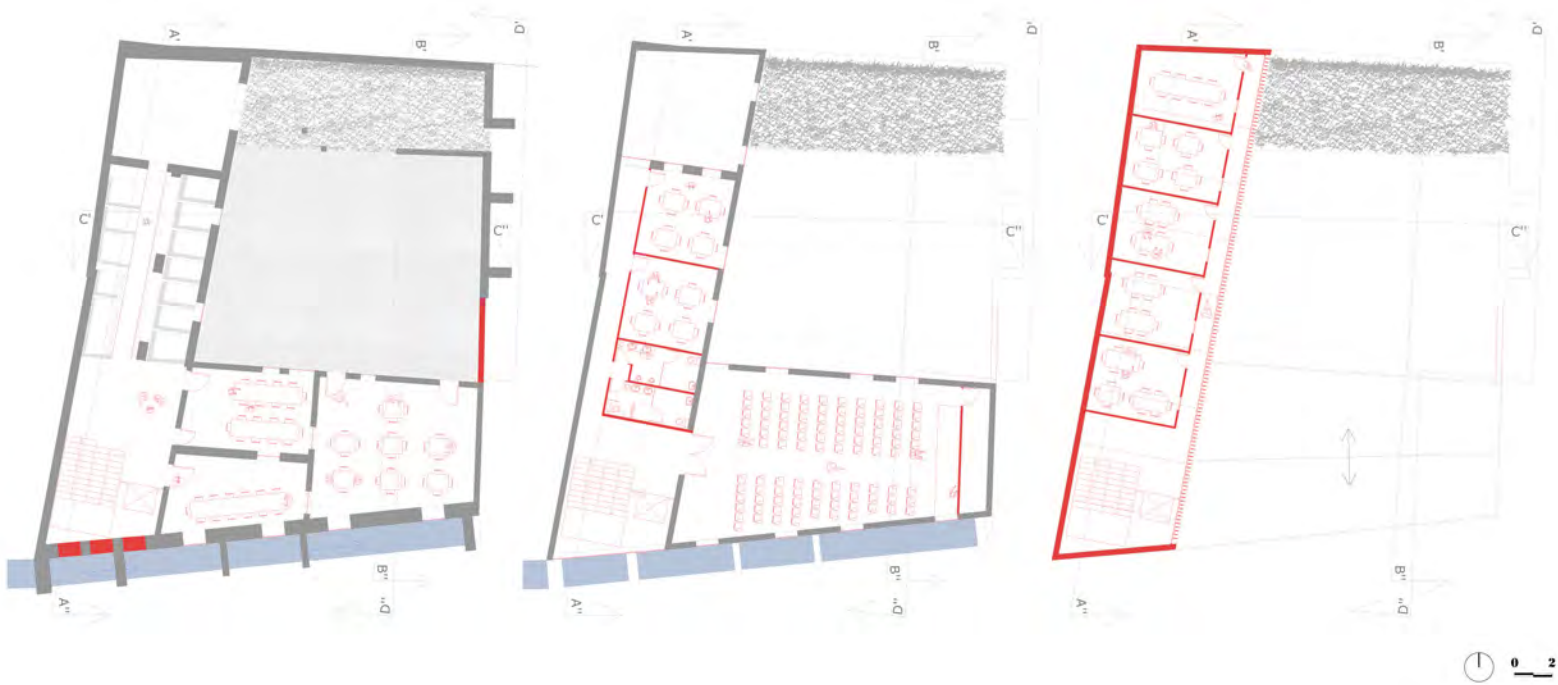
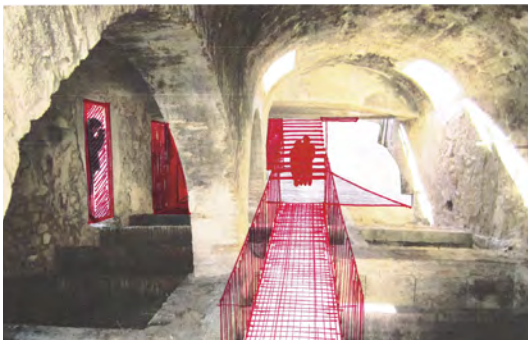
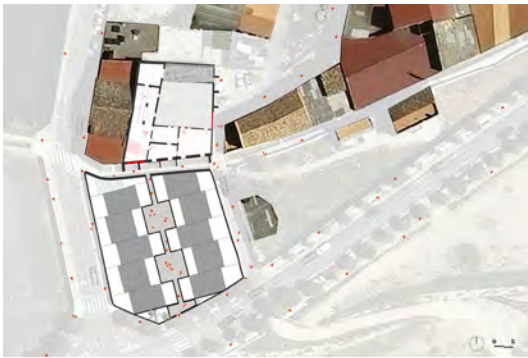
El projecte consistia en convertir una antiga adoberia de Igualada en un viver per a 10 empreses. La idea principal consistia en intentar mantenir tot allò que fos possible.

Així doncs, a la planta baixa i planta primera es decideix mantenir totes les parets que encara estan en peu i amb la seva ajuda començar a crear espais que es necessitaràn per al viver o inclús, també ja, alguna oficina.

Com que amb l'espai que aprofitam el límit que ens marca l'enunciat de 10 empreses no el complim, es decideix afegir un volum lleuger de fusta (KLH) a sobre de l'edifici existent. Aquest volum ens ajuda a poder integrar al volum final les 5 empreses que ens faltaven.

La combinació entre la pedra original i un nou material, com és la fusta en aquest cas, ens ajuda a identificar el que era preexistent i posar en valor aquesta diferència entre el que ja existia i la part nova.

*Projecte de 2on curs on hi ha moltes coses que es podrien millorar molt.

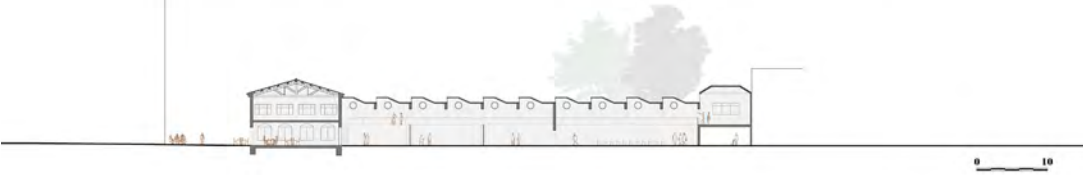
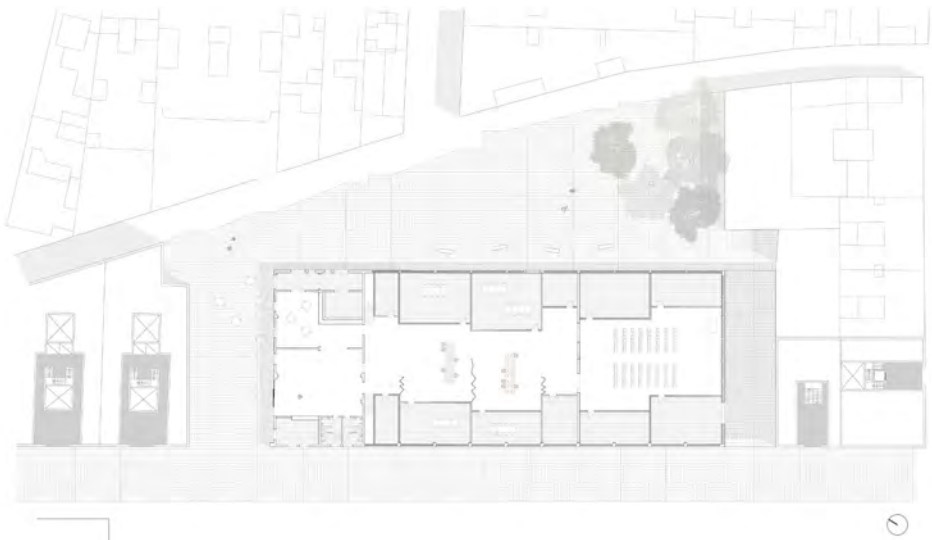
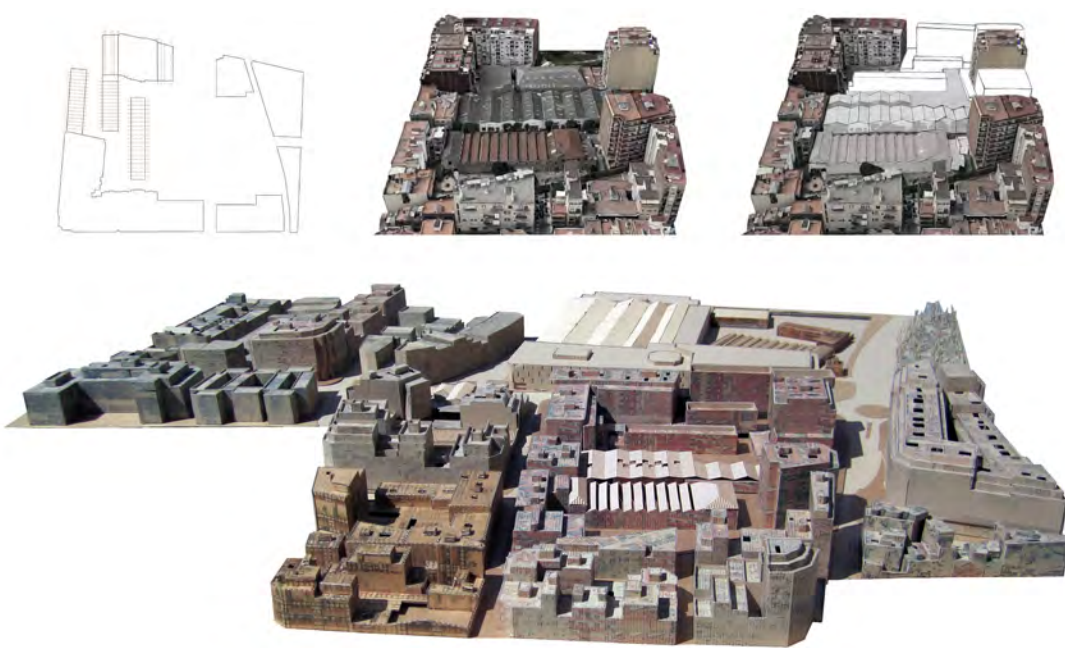
100 HABITATGES + REHABILITACIÓ DE UNA ANTIGA FÀBRICA EN UN CASAL D'AVIS A L'HOSPITALET, BARCELONA, ESPANYA (2014) | projectes IV ETSAB | professor: Ibon Bilbao

Aquest projecte d'habitatge es compon de tres parts diferents. La primera part és la rehabilitació de l'antiga fàbrica dels germans Antoni i Ramón Puig i Gairalt en un casal d'avis. La segona i tercera part consisteixen ja en el nou habitatge que es situarà tant sota la coberta ja existent al centre del solar com a la cantonada intentant tancar la mançana.

Al centre d'avis la estructura que es segueix ajuda a crear tres diferents espais ben diferenciats. Una franja central que connecta amb les dues franges que queden a banda i banda i alhora en l'altra direcció uneix tot l'edifici transversalment.

Els habitatges tant davall de la coberta ja existent com les que són completament noves i completen la mançana es basen sempre en un mateix principi en el que segueixen dominant aquestes franges presents en tot el projecte. Aquestes franges contenen tan la cuina com els banys i en els casos en els que fa falta també els ascensors.

La idea de les franges hi és sempre present, tant en la nova implantació en els solar, com en les noves distribucions dintre de les noves dependències.

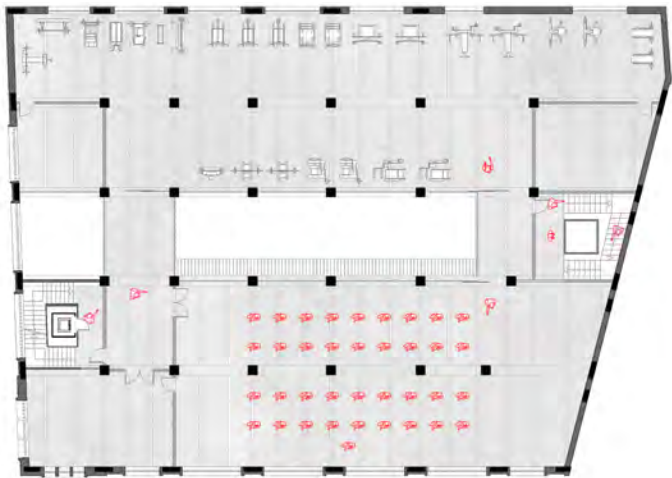
La rehabilitació es basa amb el manteniment de totes les parts de l'edifici que es poden conservar així com també de l'estructura de formigó.

El nou pati interior ajuda a l'entrada de més llum natural cap als espais que queden relacionats amb aquest nou atri interior.

La nova distribució manté la relació entre l'edifici i el carrer principal, mentre que a l'interior de la mançana s'intenta establir una nova relació amb la col·locació del bar a la planta -1.

Un nou parc complementa aquest bar amb la idea de tornar a reactivar aquest interior d'illa que actualment es troba gairebé en desús.

A nivell constructiu es decideix a la majoria de façanes fer el nou aïllament per l'interior. Aquesta decisió pot ser no va ser gaire encertada, s'hauria guanyat més tant a nivell d'espai com tècnicament segurant l'aïllament a l'exterior.

Planta Tipus

